

Vioara.**Iubirii.**

Era frig.

Era rece.

Era un frig rece.

Până și serii îi era frig. Ba, îi era chiar foarte frig acelei seri .

Căută seara dar nu găsi în jur nici o sursă de căldură. Florile se închiseseră, iarba se îndoise spre pământ, păsările cântătoare se strânseseră una sub aripa celeilalte ca să poată adormi. Până și soarele, se retrăgea, apunînd tot mai departe, într-o zare de sticlă albastră. Parcă nici șalul frunzișului des nu-I mai oferea adăpost. Răceala acelu frig era umedă ca o saună, care înghețase plină de aburi. De vină era doar ceața.

Era prea umedă ceața să mai poată coborî la loc în Ocean, așa că se sprijinea și ea de umerii serii, deja înfrigurate. Parcă-ar fi vrut să se încălzească la însăși inima apusului ascuns de soare...”Măcar dacă-ar fi trecut cineva pe stradă, ași avea cu cine schimba o vorbă, două și m-ași mai dezmoști, gîndi seara, dar uite că și lor le e frig. Lor oamenilor îmbrăcați în haine reci”. Înainte însă ca ultima pagină de lumină să însoțească soarele pe partea cealaltă a Pământului, la un capăt al străzii, se ivi o siluetă. “Ah, își zise seara,iată că vine totuși cineva“!

Un necunoscut, înainta grăbit cu mantia filfîind după el ca-n desenele animate, cu gluga coborîta neglijent peste frunte.

Dar silueta călca în pași vechi, gînditori, neatenți .

Și apoi silueta nu părea singură. Purta în brațe forma unei femei în miniatură. Seara îl opri și oricîta teamă avea că ceața va auzi ce întrebă zise : Domnule, pe cine cauți ? Pe Maestru, răspunse necunoscutul . Seara se întristă : După ce vei pleca de la Maestru, mai stai o clipă cu mine ? Da, poate că mai stau.

Bine, atunci, intră aici. Și cu o umbră prelungă, seara îl conduse pe necunoscut la o poartă înaltă. Nu suna că nu deschide. Intră direct și spune-i imediat ce vrei de la el . Dar tu cine ești ? întrebă silueta oprindu-se o clipă. Eu, sunt începutul nopții...răspunse plină de speranță seara.

Necunoscutul intră. Nu bătu mult. Înțelese că s-ar putea să nu-i deschidă nimeni. Așa că deschise cu măsură ușa sculptată. E cineva acasă ? De după o altă ușă sculptată, apăru Maestru.

Ostenit, singur, aproape apatic. Ce vrei ?

V-am adus Vioara , Maestre ! Iat-o ! zise necunoscutul întînzind către Maestru cutia vișinie în formă de femeie în miniatură, a unei

viori. Vă rog să vă uitați la ea. Ce are ? întrebă Maestrul fără să se apropie. Nu știu, răspunse amărît necunoscutul dezvelindu-și capul cu respect . Nu mai cîntă. Numai Dvs. o puteți repara.

Ah ! duse Maestrul mîna dreaptă către inimă. Eu nu mai repar de mult viori, pentru că nu mai vreau să cînt la viori care nu rămîn ale mele. Si-apoi, nu sunt singur, am companie asta seară.

Mi s-a spus că mă veți refuza ! zîmbi cu blîndețe necunoscutul. Dar am fost rugat să vă aduc această vioară. Am venit de foarte departe să v-o aduc și să v-o las. Macar uitați-va la ea ...Maestrul privi cutia închisă cu învățată politețe dar nu-și ascunse dezinteresul. Necunoscutul puse cutia pe masă si se retrase mai către perete. Se uită in jur, nu era nimeni. Doar pe canapea, aburul ceții de afară se cuibarise între pernele brocate, așteptînd ca Maestrul să-i mîngîie indiferent oasele picioarelor înghețate . Urmă o liniște plină de jenă . Cîndva, deranjat de un zgomot al orașului îndepărtat, Maestrul se apropie de cutia ca o femeie in miniatură și o deschise.

Într-o catifea încă roșie, se învelise o vioară de lemn cafeniu, decolorată ca o fată nebronzată.

“Asta a fost o vioară bună, tresări Maestrul . Și frumoasă. Vioară de Meșter”. Cu neașteptată tandrețe, Maestrul ridică vioara și o apropie de mîna sa dreaptă. Se uită înăuntrul viorii, îi privi cu atenție pieptul, gîtul, spatele, analiză starea populii de sub căluș și observă desigur că nu are corzi. Că nu mai are decît o singură coardă moale, răgușită, lipsită de muzică. Nu trebuie reparată, spuse Maestrul . Îi lipsesc trei corzi și un Maestru care să cînte la ea. I-am pus corzi bune Maestre și tot n-a cîntat, se scuză necunoscutul. Le-a rupt pe rînd, ca spicele înalte cînd te plimbi printr-un lan copt . Nu știu de ce n-a rupt-o și pe asta !

“A obosit ! Și-a păstrat doar coarda ei sensibilă care probabil mai speră ! “ , gîndi cu o bruscă bucurie Maestrul. Regretînd imediat că s-a bucurat, maestrul se auzi spunînd :

S-o repar, s-o fac să cînte în mîinile mele pentru ca apoi s-o iei dumneata și s-o duci cine știe unde ? Nu mulțumesc ! Poți pleca. Și ia și vioara de pe masă, te rog . Se supăraseră Maestrul. Regreta că se emoționase la soarta unei viori ostenite, că o dulce compasiune îi atinsese inima ca o batistă caldă de mătase parfumată. Regreta că mai putea iubi. Că mai putea repara viori cu sunete profunde . Regreta că-i era teamă de un nou eșec sentimental. Dar mai mult regreta că spusese aceste cuvinte iar acum aștepta cu ochii la noaptea plină de ceață de pe geam, să-l audă pe necunoscut închizînd cutia, luînd vioara și ieșind. Aștepta tăcînd, fără să poată spune ce gîndea de fapt : “Lasă-mi mie vioara asta” ! Dar în spatele lui era liniște. Seara tăcuse pînă atunci ascunsă în perdeaua grea de catifea de la

fereastră. Cu o mișcare complice, se apropie de marginile roșii care acopereau vioara. Postavul se dădu la o parte atingînd singura coardă nestrînsă a viorii , iar coarda, murmură o veche melodie de dragoste : Mourir d'amour ! Fără să arate, Maestrul tresări de surpriza plăcută că nu s-a înșelat. Da, de asta-și rupea vioara corzile singură : ca să nu cînte oricine la ea. Că dacă n-o va cînta Maestrul, mai bine să moară cu speranța că El o va salva în ultima clipă.

Ea îl rugase pe necunoscut s-o ducă la Maestru. Ea, vioara. Numai el, Maestrul ar fi știut s-o cînte. Dacă ar iubi-o și el, singurul Maestru pe care ea, vioară dezamăgită, mai voia să-l iubească așa cum se iubește ultima dată. De sub apăsarea surdinei încă strînsă prea tare pe căluș, mumura tristul refren discret dar cu insistență.

Impresionat, Maestrul se apropie de cutie, luă arcușul din spînzurătorile de pe capac, îl încordă din butonașul lui de sidex și îl trecu de cîteva ori, cu putere peste dreptunghiul de colofoniu ce aștepta parfumat în cutia sa separată. Apoi, cu o mișcare neașteptat de iute, tăie cu el ceața din salon, așa cum ai tăia un pepene roșu cu spada. Ceața pîrîi și se dădu neputincioasă la o parte. Așezînd arcușul pe marmora mesei, luă vioara cu mîna stîngă și mîngîie cu mîna dreaptă șoldurile ei hașurate. Apoi, cu infinită tandrețe strînsă cheia de abanos pe care singura coardă a viorii se înfășură grăbită. Îmbrățișă vioara cu gîtul aplecat spre inimă , apăsă degetele potrivite pe singura coardă tensionată, apoi cu mîna dreaptă porni arcușul peste notele cîntecului de dragoste pe care vioara nu încetase să-l murmure. Vibră deodată întunericul de dincolo de fereastră, fruntea încruntată a Maestrului și mîna rece a serii în palma necunoscutului. Schimbul de dragoste îmbujoră vioara în cel mai cald auriu, înfioră cerul obosit de frig, trezi păsările ascunse una sub aripa celeilalte, făcu frunzișul să freamete, deschise petalele florilor, încălzi umerii înghețați ai sfîrșitului de noapte și aduse în zarea vineție, roșul infinit al răsăritului de soare.

Cît mă costă această vioară ? întrebă Maestrul pe necunoscut, în timp ce ascundea vioara cu o singură coardă la subsuoara dreaptă.

Nimic. Este vioara Dvs. A dorit să ajungă la Mestrul ei. Vă aparține.

Se retrase necunoscutul. Pe drumul spre casă flirtă cu seara care se făcuse dimineață, o lăasă să-l conducă pînă în dormitor , baură împreună un pahar cu vin și înainte de a adormi împreună pe aceeași pernă, se sărutară între ochi de somn ușor.

În partea cealaltă a orașului, Maestrul și Vioara lui , urcau pe o singură coardă bine acordată, unica scară capabilă să deschidă orice Zare : Iubirea Împărtășită.

Atunci, soarele poate răsări ca o cireașă coaptă într-un pom de Aur .

CORINA CHIRIAC, 5 octombrie 2005, Buenos Aires.

